

Свратето и светлината в тунела

26 май 2012. Празникът на писмеността и културата вече е забравен. Всенародните вълнения гравитират около земетресенията и абитуриентските балове. В офиса няма ток и някой трябва да го намери. Изоставям една приятна среща и се отправям на спасителна акция, без да подозирам колко спасителна ще стане.

На асфалта, пред офиса несръчно подрипва малко свраче. Много е объркано. Цялото му същество крещи “От къде се взе всичко това?! Къде е гнездото?”. Отстъпвам няколко крачки и, докато слушам “ ... за да заявите повреда”, се оглеждам за голямата сврака и пресмятам шансовете да е наоколо, да успее да вдигне и качи едричкото птиче в гнездото и т.н. Тогава става първото чудо за деня – след по-малко от половин час пристига аварийна кола на доставчика на ток.

Вече е ясно, че свратето ще си остане на улицата, а двете бездомни кучета, които контролират квартала започват да проявяват жив интерес към подскачащата топка. Наистина не знам какво да правя. Не смея да вляза в офиса и търся помощ от приятел пред компютър. Първата ми мисъл е Дружество за защита на птиците. Телефонът им празнично не отговаря.

Събирам смелост и, много внимателно, с помощта на кашон за хартия, премествам мъничето в двора. Стои кротко под импровизирания навес, докато гледам какво правят техниците по таблото. Ура! Имаме ток, ерго, интернет. Питам инженерите дали знаят къде мога да се обадя за съвет. Те поглеждат малкото проблемче и единият възкликва: “Какъв си грозник, сладур такъв!”. Много точно. Не е първа хубост, но те кара да искаш да го вземеш в къщи и да му измислиш име.

Охранителят също е пленен от малкото дяволче и събира червеи в разкаляната от слабия дъжд почва. Поднася един към човката и главата на птичето сякаш се превръща в огромна червена фуния. След няколко неуспешни опита, първият червей е в гърлото. Много сме горди със себе си. Сигурно и птичето се гордее с нас. След десетина поводи за гордост слагам ембарго на доставката на червеи, защото все още не знам какво трябва да се прави с малко свраче. Вече се чудя какво да предприема. В къщи има много енергичен и невъзпитан котарак, който гони дори прелитащи край прозореца птици, а и знам, че да се гледа дива птица в клетка за канарчета е лошо решение.

Питам Гугъл-а за “приют птици” и излиза Зелени балкани. Тогава става второто чудо – на спешния телефон отговаря ведър женски глас. Обсъждаме възможностите и решаваме, че ще го изпратя в Стара Загора с автобус. След много колебания, оглеждане на всички кутии в офиса и още колебания, подготвям резиденцията за пътуване на принца/принцесата. Облепям кашона с всевъзможни написи и знаци за внимание, и премествам малкото. Затварянето на капака се посреща с бурно недоволство.

Докато се возим по дупчестите софийски улици протестите стихват. На Централна автогара започвам преговори с шофьорите. Първият решава, че искам да пренасям “забранени” животни. Вдигам рамене и го оставям с куфарите, които не мърдат и не издават звуци. Вторият е по-сговорчив. Вече е возил животни за Зелени балкани. Кратки преговори и скъпоценният кашон е в багажното отделение на автобуса, с любезното съдействие на втория шофьор и десет лева. Сърцето ми е свито и не ми се иска да го оставям само, но от Зелени балкани ме успокояват, че ще го вземат от автобуса и ще ми се обадят. Решавам, че нищо повече не мога да направя и се самонаграждавам с нова книга на Тери Пратчет. А пътниците на автогарата си говорят за баловете и не подозират, че ще имат странен спътник.

Малко след осем вечерта наистина се обаждат. Всичко е наред. Ще хранят мъничето. Допивам виното си пред компютъра и си мисля, че съм свидетел на истинско

чудо, след като в протяжно празничния почивен ден се намериха хора, които да се погрижат за паднало от гнездото птиче. Или не е чудо, а просто хората си вършат съвестно работата.

Има светлина в тунела. Дори сврачето я видя.